

Fra: e-kpuv [mailto:e-kpuv@post8.tele.dk]
Sendt: 14. april 2010 11:35
Til: Folketingets Oplysning
Emne: Att.: Skatteudvalget

Folketinget
Att.: Skatteudvalget
folketinget@ft.dk

Grevinge, den 14-04-2010

Vedr.: Problemer med inddrivelsesloven!?

Er det noget forkert i lovgivningen eller er det bare forvaltningerne der misrøgter loven?

Vi har et problem i vort land, som enten er en lovovertrædelse eller mangel på lovgivning, men det giver skatteborgerne problemer.

Sagen drejer sig om SKAT's lemfældige omgang med inddrivelsesloven og SKAT's laden hånt om den i loven indbyggede forbrugerbeskyttelse omkring fordringshaverens dokumentationsforpligtigelse.

SKAT gennemfører inddrivelse, via modregning i moms og overskydende skat, på de beløb der står i fordringsregistret uden at undersøge om fordringen rent faktisk eksisterer og er retsgyldig.

Jeg har forsøgt at få Skattecenter Holbæk, Landsskatteretten, Skattedirektøren og skatteministeren til at forholde sig til problematikken, men deres svar er divergerende, undvigende og vidner om, at SKAT *ikke* har gennemtænkt problematikken, og *ikke* har lavet en inddrivelsesprocedure, som sikrer borgernes retssikkerhed. Det de gør nu er kun til fordel for systemet ikke for borgerne. Når jeg så spørger igen og igen, så får jeg blot svaret: "Vi ser ikke noget nyt i sagen" – "Vi henviser til tidligere besvarelse" – "De skal ikke forvente yderligere svar på Deres henvendelser".

Sidst har departementschef Palle Loft i Skatteministeriet 'svaret'. Han svarer stort set, at SKAT skal arbejde med 'hovedet under armen' og ikke tage stilling til om fordringen rent faktisk eksisterer eller om fordringshaveren kan *dokumentere* kravet. 'Det er ikke deres bord!'

Han skriver at "SKAT skal oversende indsigelserne til fordringshaveren til afgørelse heraf. SKAT har herudover ikke pligt til at foretage andre skridt..." Det er ikke det, der står i inddrivelsesloven – loven handler om dokumentation!

'Afgørelse' hvordan? Hvad er det videre forløb?

Sagen drejer som om påståede fjernvarmerestancer, og dermed er sagen tilknyttet varmeforsyningslovens forbrugerbeskyttende regler.

Sagen, jeg rejser overfor Dem, er generel og knytter sig ikke til nogen bestemt sag, men jeg bruger en sag fra min hverdag som eksempel for at lette forståelsen.

De er således *ikke* indblandet i nogen sag ved hverken Landsskatteretten eller hos en rigtig domstol.

Kommuner kan uhindret indberette til det centrale fordringsregister uden at nogen stiller spørgsmål ved om fordringen rent faktisk eksisterer, overholder den lovgivning som fordringen knytter sig til, er udregnet korrekt, er indberettet på korrekt person, er en ren fejl, mv.

SKAT gennemfører blot inddrivelse uden, at borgerne ved det, og uden fordringens eksistens er bevist, og sender så blot en underretning om, at inddrivelsen har fundet sted.

Jeg føler min retssikkerhed krænket og mine menneskerettigheder sat ud af spil.

Spørgsmål 1

Kan det være rigtigt, at SKAT ikke skal underrette borgeren om, at der er påståede fordringer i fordringsregistret, som de vil inddrive, inden de skrider til inddrivelse, således at borgeren – skyldneren som SKAT allerede, helt uden beviser, har dømt borgeren til at være - har mulighed for at bestride fordringen?

Spørgsmål 2

Kan det være rigtigt, at SKAT's inddrivelsesafdelinger ikke skal kræve nogen form for dokumentation på fordringens retsgyldighed inden de gennemfører inddrivelse fx via modregning?

I inddrivelsesloven klarlægges, at hvis skyldneren bestrider fordringens eksistens eller retsgyldighed, så er det fordringshaveren – kommunen - der skal dokumentere, at fordringen består og er retsgyldig. Lovteksten er der ikke uenighed om, men jeg kan ikke få SKAT til at fortælle, hvilke krav de stiller til dokumentationen og dokumentationens validitet.

Hvad skal dokumentationen bestå i? - Hvem skal kontrollere dokumentationen? - Hvornår skal kontrollen finde sted? - Hvad skal der ske, hvis dokumentation ikke finder sted?

I min sag, omkring fjernvarme, har SKAT forelagt kommunen min bestridelse og udbedt sig dokumentation på fordringens eksistens. Til dette svarer kommunen: ”Vi ejer kraftvarmeværket.. – Vi har derfor ret til at benytte det offentlige inddrivelsessystem – Vi fastholder fordringen.” På baggrund af dette svar, som udelukkende er ’ordgejl’, og uden nogen form forelæggelse af skriftlige dokumenter, der beviser, at kommunen har overholdt varmeforsyningsloven, forvaltningsloven, den administrative rekurs, mv., fastslog SKAT, at så var det i orden, at de havde gennemført inddrivelse ved modregning!

Jeg mener, at det ikke kan være nok blot at stole på en kommunes ord især ikke på baggrund af de mange fejl, ukyndigheder, kassetænkning, mv., der næsten dagligt kommer frem i pressen.

Varmeforsyningsloven stiller en række krav til kraftvarmeværkerne for at sikre ens behandling og beskyttelse af alle landets forbrugere. Det er *ikke* tilladt at drive et varmeværk i profit øje med og dermed adskiller værkerne sig fra almindelige virksomheder. Ingen hverken privatejere, kommuner eller kommunalbestyrelser kan fravige disse regler.

En af grundpillerne, i varmeforsyningslovens krav, er opstillingen af det særlige og specielle budget og regnskab, der hedder hvile-i-sig-selv princippet. Først når disse budgetter og regnskaber er opstillet korrekt, kan man finde ud af, hvad prisen på varmen skal være. Opstiller man ikke disse korrekt, så er der ingen pris på varmen, og dermed kan der heller ikke opstå restancer.

Varmeforsyningsloven kræver, at disse regnskaber, priser, mv. skal indsendes til Energitilsynet inden en bestemt tidsfrist ellers er de ugyldige, står der direkte og klart i loven. Først når Energitilsynet har modtaget materialet, kan de begynde at behandle forbrugerens klager og igangsætte den administrative rekursprocedure.

En analyse af varmeforsyningsloven, udarbejdet på Energitilsynets begæring, skriver at værkernes incitament til at følge lovens krav er netop, at først når lovens mange krav er opfyldt, så skal

almindelige forbrugere betale. Dette er en forbrugerbeskyttelse. Energitilsynet kan tage stilling til om lovens krav er opfyldt.

I min kommune, Odsherred kommune, indberetter de bare til fordringsregistret og påstår, at de har ret, selvom de overhovedet ikke har opfyldt varmforsyningsloven. De er ligeglade med varmforsyningsloven, og som de siger i kommunen: ”Vi indberetter bare til fordringsregistret, så skal SKAT nok få vores penge hjem. Det er det, vi har SKAT’s inddrivelse til!” Og SKAT ’logrer med halen’ og modregner bare! Det er ikke forbrugerbeskyttelse og retssikkerhed!

Spørgsmål 3

Kan det være rigtigt, at SKAT udelukkende på baggrund af kommunens ordgejl og helt ude anden dokumentation, der dokumenterer at varmforsyningsloven er overholdt, kan gennemføre inddrivelse?

eller

Skal SKAT sikre sig, inden inddrivelse, at kommunen fremlægger skriftligt dokumentation, som beviser, at de i varmforsyningslovens beskrevne særlige krav til budget og regnskaber, der opfylder hvile-i-sig-selv princippet, de særlige krav til indberetning til Energitilsynet, de særlige krav til aflæsninger, kalibreringer, mv. er overholdt?

Energitilsynet mener, at inddrivelse *ikke* kan finde sted, så længe der ikke foreligger dokumentation på, at varmforsyningsloven er overholdt, og sagen/inddrivelsen sættes i bero indtil da.

Her er der åbenbart en divergens mellem SKAT og Energiministeriet.

Spørgsmål 4

Hvem mon har ret?

Spørgsmål 5

Hvad er SKAT’s pligt, hvis kommunen ikke, indenfor rimelig tid, leverer dokumentationen, men blot undlader at svare?

SKAT står altså overfor at skulle redegøre for og lave procedure for:

1. Hvem skal dokumentere?
2. Hvad skal dokumentationen bestå i?
3. Hvem skal kontrollere dokumentationen?
4. Hvornår skal kontrollen finde sted – før eller efter inddrivelse?
5. Hvad skal der ske, hvis dokumentation ikke finder sted?

Dette har SKAT ikke gjort endnu – de tror bare naivt på, at det fordringshaveren siger, er rigtigt.

Hvis SKAT blot, helt ukritisk, på forhånd kan inddrive, hvad der står i fordringsregistret, så er inddrivelseslovens forbrugerbeskyttende mulighed for indsigelse blevet ligegyldig!

Hvis indsigelse er ligegyldig, så er Landskatteretten heller ikke længere forbrugers sikkerhed for retssikkerhed, men udelukkende systemets forlængede arm, og har jo dermed gjort sig selv til et overflødig organ!

Hvis ikke SKAT skal kontrollere, at den lovgivning som den påståede fordring knytter sig til er overholdt, så er de forbrugerbeskyttelses mekanismer, der er indbygget i lovene, gjort til grin!

Hvis SKAT mener, at kravene til kommunernes beviser er mindre end til borgernes, så er vi ikke lige for loven!

Som kuriosum kan jeg ikke lade være at nævne, at skatteministeren har udtalt i pressen, at SKAT fremover, som udgangspunkt, ville betragte det borgeren sagde, som værende sandt, indtil det modsatte var bevist - det var nok blot politisk spin!?

Jeg håber, at De som politiker vil genoprette min retssikkerhedsfølelse og ordnede forhold!?

Jeg ser frem til Deres svar.

Med venlig hilsen
Adm. direktør
Svend Eggers-Krag
Hovedgaden 6
4571 Grevinge
e-kpuv@post8.tele.dk